

Veel tijd om na te denken heeft ze niet, omdat ze weer weeën krijgt. Justin neemt Kevin van haar buik en houdt hem vast. Op een klein beetje schreeuwen, dat op huilen zou moeten lijken, na, ligt Kevin stil in een dikke handdoek gewikkeld in zijn armen. Niet veel later wordt de kleine uit zijn armen genomen om door een tweede arts te worden gecontroleerd. Nog voor dat zijn tweede zoon wordt geboren wordt Justin verteld dat Kevin in een couveuse moet voor een paar dagen, mogelijk een paar weken. Hij blijkt te klein te zijn en mogelijk kunnen er complicaties zijn. Ze willen testen doen de komende dagen om te kijken of er iets aan de hand is. Er is een kans dat niet alle organen goed zijn ontwikkeld. Vooral zijn hart en longen kunnen voor problemen zorgen is de boodschap. Nog voor Justin iets kan terugzeggen of vragen is zijn zoon overgedragen aan een verpleegster en is ze met hem de kamer uit gelopen.

Door een schreeuw van pijn van een volgende wee komt Justin terug in de werkelijkheid, zijn vrouw en zijn tweede zoon.

Als na een kwartier Rayan wordt geboren, is het tien over twaalf.

De tweeling is geen tweeling meer, ieder van de jongens heeft een eigen verjaardag. Kevin drie oktober, Rayan de dag erna.

Helen krijgt Rayan op haar buik. Gelukkig ziet deze zoon er voor haar echt uit zoals een baby eruit moet zien, mollig, met vormloze armpjes waar ergens een paar dikke worstachtige vingers zitten zonder dat de gewrichten als pols en knieën al erin te herkennen zijn. Zo moet een kindje er uit zien, dit is prachtig. Zelfs zijn huilerige geschreeuw klinkt nu als muziek in haar oren. Ze vervloekt Kevin dat hij haar vadersnaam voor Rayan heeft weggekaapt. Dit kindje is een echte baby, dit is haar zoon, Kevin is geen kind, dat is een mens. Ze zag hoe hij naar haar keek met zijn grote blauwe ogen. Ze leken direct door haar heen te kijken, zonder schaamte. Het leek of hij haar tot in haar ziel kon doorzien. Hoe ze was, is en zal zijn als vrouw, als moeder. Dat is niet zoals het hoort, een kind moet niet zo brutaal kijken.

Na twee dagen mag Helen met Rayan naar huis. Hij heeft de afgelopen dagen bij haar op de kamer geslapen terwijl Kevin rustig in een glazen kistje ligt met een slangetje in zijn neus voor de voeding en draadjes aan zijn borst voor zijn hart. Helen is nog niet gaan kijken. Justin is er regelmatig. Voor dat hij naar Helen gaat en voor het naar huis gaan, loopt hij langs en helpt mee met verschonen of houdt hem in zijn armen. De verpleegsters zijn dol

op zijn zoon. Kevin heeft in de afgelopen twee dagen niet gehuild, geen kik geven bij de onderzoeken. Altijd kijkt hij iedereen aan met twee prachtig blauwe ogen. Altijd zal Helen zich de geboorte herinneren als ze haar zoon in zijn ogen kijkt. Het is een oogkleur die ze niet wil zien.

Als pas geworden moeder, gebruikt ze de zware bevalling om, in de dagen nadat ze thuis is, niet naar het ziekenhuis te hoeven gaan om Kevin te bezoeken. Soms, heel soms, heeft ze even een gedachte dat ze Kevin misschien gewoon moet achterlaten daar in zijn glazen kistje en nooit ophalen. Dan is hij er niet meer, dan is hij gewoon weg. Dat leek haar in die flarden van gedachten een serieuze oplossing voor het onaangename kind.

Na een week waarin Justin van Helen maar sporadisch naar het ziekenhuis mag om Kevin te bezoeken zijn ze beide met Rayan terug in het ziekenhuis om met de artsen de uitslagen van Kevin zijn onderzoeken te bespreken. Het is niet heel goed wat ze vertellen. Kevin is te klein, licht van gewicht. Mogelijk heeft hij minder voeding gekregen tijdens de zwangerschap. Het is waarschijnlijk dat zijn longen daarom minder ontwikkeld zijn en het is zeer aannemelijk dat zijn iets te kleine hart ook daardoor komt. Al met al is de boodschap dat Kevin leeft, mogelijk ook blijft leven. Maar dat als hij ouder wordt hij mogelijk last kan krijgen van zijn longen, maar vrijwel zeker van zijn te kleine hart. Ze moeten vrezen dat hij niet oud zal worden en voorlopig wil de arts hem nog een maand in het ziekenhuis houden om te kijken hoe en of hij verbetert om een goede prognose voor de toekomst te geven.

Helen zit met Rayan op schoot en luistert onbewogen naar de arts. Voor haar is het niet vreemd dat een kind dat er zo uit ziet het niet zal redden. En eerlijk gezegd, zij zou het ook niet erg vinden. Als je er nu zo uit ziet dan kan je nooit echt een gewone jongen worden, normaal zijn en vrienden krijgen. Justin heeft nog vragen, maar krijgt geen antwoorden, enkel dat ze nog meer onderzoeken moeten gaan doen om erachter te komen of het zal verbeteren. Op de vraag of ze Kevin willen zien en vasthouden laat Helen weten dat ze dat niet nodig vindt waardoor ze direct weggaan.

Een dag later gaat Justin toch stiekem terug om zijn oudste zoon weer in zijn armen te wiegen. Kevin zit nog vast met snoertjes en is in een warme deken gedraaid. Hij ligt heerlijk te slapen tegen de borst van zijn vader aan.

Na een kwartiertje wordt Kevin weer in zijn couveuse gelegd. De verpleegster, een oudere vrouw, ze zou Justin zijn oudste zus kunnen zijn, vertelt dat zijn zoon altijd lacht. Hij heeft nog niet één keer gehuild. Zelfs niet bij honger of bij een volle luier. En als hij wakker is, lacht hij met zijn bijna kobaltblauwe ogen naar iedere zuster of arts. Ook de prikjes die hij krijgt, ondergaat hij lijdzaam, bijna vrolijk.

Justin gaat daarna iedere week toch zeker vier keer kijken bij zijn zoon. Een keer is Helen gaan kijken, maar ze heeft hem niet vastgehouden. Ze is bang voor hem, bang dat hij haar weer zo aankijkt als na de bevalling. Kevin lag in de armen van zijn vader naar zijn moeder te kijken. Ze heeft na een paar tellen haar blik afgewend. Ze verzong dat Rayan verschoond moest worden en verliet zonder om te kijken de kamer.

Twee weken daarna lag Kevin in het badje naar Justin te kirren, zijn vader heeft hem voor het eerst mogen wassen. Het jongetje heeft gelachen en andere vrolijke schreeuwerige geluiden geuit. Justin kon zijn geluk bijna niet op en wilde het die avond tegen Helen vertellen maar, hij kon zijn verhaal niet afmaken. Na de eerste zin viel Helen hem in de rede met hele verhalen, de meeste waren totaal overtrokken en duidelijk verzonnen. Ze gingen allemaal over Rayan. Daarna speelde ze dat ze boos was op Justin omdat hij haar alleen had gelaten met hun jongste zoon.

Na drie maanden mag Justin Kevin op komen halen om hem mee naar huis te nemen. Helen heeft Justin eerder al de opdracht gegeven om een tweede kinderkamer te maken. Oorspronkelijk was het de bedoeling om de twee jongens samen op de babykamer te laten slapen. Ze had het idee dat de twee jongens vooral samen zouden zijn. Maar nu vindt ze dat het niet meer nodig is. Omdat de zolder kleiner is, is dat een prima kamer voor Kevin. Ze is zeer stellig en houdt het een week lang vol om in ieder gesprek haar besluit te laten weten aan haar man. Justin snapt niets van haar gemoedstoestand. Hij kan, maar niet begrijpen dat ze niets van Kevin moet weten. Om ruzie te voorkomen volgt hij haar in haar vastberadenheid en maakt van de kleinste kamer in huis een nieuwe kamer voor Kevin. Hij improviseert met het bedje en met de plaats voor de commode. Veel ruimte is er niet zodat het bestaat uit twee kleine kastjes. Het behang en de kleuren in de kamer heeft hij licht gehouden. Na een week hard werken kijkt hij met een